

אדוני הנשיא

לכבוד אליהו (בדימוס) מאיר שמגר, נשיא בית-המישפט העליון, ירושלים

מר שמגר הנכבד, סידרת-החלטות של בית-המישפט העליון מחייבת אותי לפנות אליך מתוך דאגה לנוירמות הדמוקרטיות, שאתה ועמיתך אחראים להן.

העיתונים פירסמו ידיעה שלפיה התי"ט בג"ץ בראשותך (וכך עמיתך כך וקרמי) כי כוחות-הכיבוש הישראליים (כוחות הברית), בעברית הקולוניאלית שאתם עושים בה שימוש - רשאים להרוס בית שבו התגורר מחבל, גם אם הבית רק הושכר לו.

אתה ועמיתך דחיתם את טענתו הכליכך הגיונית והמוכנת-מאליה של בעל-הבית, מוצטפא עומר מטולכרם, כי הריסת ביתו, אך ורק משום שהושכר למי שמייחסים לו עניינות, לוקה באי-סבירות קיצונית. החלטתכם מענישה את בעל-הבית שלא חטא.

עם החלטה זו הרחבתם את עיקרון הענישה הסכימית והקולקטיבית.

להוכיח, כבוד הנשיא, אותו איש ששכר את הבית והמואשם עליידי כוחות-הכיבוש ב"שורה של פיגועים לא הועמד כלל למישפט, וכמוכן שלא הורשע במאום.

העיתונים פירסמו ידיעה שלפיה דחית (יחד עם עמיתך בייסקי ומצא) עתירה של הלינה לזכויות האדם והאזרח בישראל ככל הנוגע למדיניות השימוש של כוחות-הכיבוש בידי כדורי-פלסטיק, וקבעתם כי "השימוש בקליעי פלסטיק בשטחים הוא חוקי" (וכותרת בדבר) או "בג"ץ: מותר לירות כדורי פלסטיק" (כותרת בידעון אחרונות).

נראה כי לא התרשמתי יתר על המידה מהגזנות המחרידה על מיספר ההרוגים והפצועים, בהם תינוקות, ילדים ונשים, כפי שהוגשו לך ולחברך בתצהיר של סגן הרמטכ"ל האלוף אהוד ברק. כתבו הצבאי של עול המישור, אהוד בניהו, מסר פרטים מתצ'ה הירו של אהוד ברק, שלפיו למד הקורא את התנאים הבאים: מיספר ההרוגים מכדורי פלסטיק בארבעת החודשים מרס, אפריל, מאי, יוני 1989 הגיע 46, מהם 10 מתחת לגיל 15, ומיספר הפצועים הגיע ל-900. האלוף מוסיף בתצהירו כי "בפועל, מיספר הנפגעים גבוה במידה ניכרת - אולם בני סיבות הפעילות בשטח קשה לעתים לתפסם או למנותם".

על כל הוסיף הכתב בניהו: "המהגזנות המצטברות ומתצהיר האלוף אהוד ברק ניתן ללמוד, כי כדורי-פלסטיק אינו משוג את הייעוד שלשמו פותח, וכי מיספר ההרוגים והנפגעים גבוה ממה שציפו".

כמאמר מוסגר אני מוצא לנכון להביא לידעך, כי אבי בניהו הוא יור"ת תא-הכתבים הפנימיים של אגודת-העיתונאים, חבר ובן קר

אין טעם להיכנס לכל הפילפול המישפטי. חשובה השורה האחרונה של פסקדיןכם: שלילת הזכות לעבודה ופרנסה, והזכויות הסוציאליות הגיליות להן, למאות בני-אדם הגרים בישראל עשרות שנים, והמגדלים כאן דור שגולד בישראל ושלא מכיר כל חברה אחרת. אתה וחברך שללתם מהכוסים העבי"יים את אחת מזכויות-היסוד המוכרות גם בצורה האוניברסאלית דברך זכויות-האדם.

נוך, ששירת כקצין מודיעין גם כקבע, והוא עושה מאמצים איריים לרכך מעט את וזעות הכיבוש למען קוראי עיתונו, עלימנת שלא לפגוע במוטיבציה של בני-היהויכוח לשרת בצבא.

עבורי, נתונים אלה מעוררים צמרמורת. כל הרוג הוא עולם ומלואו, שהשאיר אחריו מישפחה ענפה, וכל פצוע הוא סיפור של סבל אנושי, לפעמים בלי-תואר. אינני יודע אם

פעיל ספיר

נשיא שמגר

איך אפשר שלא לבכות נוכח תחושי ההיסטוריה...

ידיעה מספרת על החלטת בג"ץ ברא"ש שותך (ועמיתך מלץ ואור), שדחתה את עתי"תו של איברהים סנאר ממחנה-הפליטים חאריונס, להימנע מלהרוס את ביתו. כוחות הכיבוש הישראליים החליטו להרוס את ביתו של סנאר משום שבנו מואשם בעבירות שונות.

בעתירתו אומר איברהים סנאר כי בנו התגורר רק בחדר אחד, ולא יתכן להרוס את כל הבית ולפגוע במישפחה המונה 15 נפשות. בהחלטתכם אתם אומרים כי סבל המיש"פחה הוא "תוצאת-ליווא" של כל ענישה, כגון קנס או אף מאסר, המוטלת על נאשם, והפר געת, לא פחות ולעתים אף יותר, באלה התלדר יים בו".

הוא מישפט שלא ייאמן. העובדה שאתם שוקלים באותם מאוננים עונש קנס או מאסר בעתירתו של נאשם, שמישפחה, ההופכת תי נוקות, ילדים, נשים וקנים לחסרי קורת-גג - מפחידה אותי ממש.

איך אפשר לכרוך בהינף-קולמוס אחד עור

אתה, או מי מעמיתך, עשו את מה שאני עשיתי, ללכת ולטיר בבית-החולים מוקאטד ולראות את פצועי כדורי-פלסטיק מתייס"רים יסורי-תופת, כתוצאה מאותה לחיצה קלילה על הדקדקונה מצד חיילי-הכיבוש הישראליים.

על כן אני מודעוץ כשאני קורא את מה שאתה כותב, כי בחומר שהוגש עליידי האלוף ברק, אין נתונים המצביעים על מתן הוראות בלתי-יחוקיות בשימוש בכדורי-פלסטיק, וכי "שימוש בכלי-ירייה, בנסיבות המצדיקות זאת לפי עקרונות המישפט, אינו משמש עילה להתערבות הבג"ץ".

כיצד מתיישב מישפט זה עם התפיסה ההומניסטית והאוניברסלית, המוצאת את ביטוייה היחידים במישפט הנפלא "הכבי אדם שניכר בצלם"?

בעיתונים פורסמה פסיקת בג"ץ ברא"ש שותך (ועמיתך כך ומלץ), הדוחה את עתירת הכושים העבריים, להתיר להם לעבוד ולהתי-פרנס בכבוד.

נש ברכי, כמו הריסת בית, עם עונש הכרוך בקנס כספי, ולראות בשניהם רוגמות לענישה שממנה סובלות מישפחות נאשמים?

העיתונים מספרים על החלטת בג"ץ (השופטים רב לוי, גבריאלי כך ואליעזר גול-דנברג), הדוחה את עתירתם של חמישה פלסטינים לבטל ציריגורש שהוציא נגדם אלוף-הפיקוד. הארץ מציינת כי בג"ץ פסק בהלכה עקרונית כי כאשר חומר מודיעיני סורי אינו מוכא לפניו בשל הגשת תעודת-הסיון של שר-הביטחון - "זה אינו מספיק כדי להביא לביטולו של ציריגורש, גם אם בית-המישפט סבור שתומרי-הראיות הגלוי, לכשעצמו, אינו מצדיק זאת".

אני קורא את הקטע הזה שוב ושוב, ואני יכול לחדול מהתפעלותי נוכח גילוייה-הלב הזה של השופטים; נכון, אומרים השופטים, החומר הגלוי המונח לפנינו לא מצדיק גירוש; נכון, אומרים השופטים, הנאשמים לא יודעים כמה מאשימים אותם; נכון, אומרים השופטים, הס' ניגורים אינם יכולים לנהל כהלכה את הגנתם משום שאסור להם לראות את החומר הסודי שבגללו החליטו שילטונות-הכיבוש לגרש את לקוחותיהם; ואף-על-פי-כך, אומרים ה' שופטים, אנחנו מאשרים את העונש הקשה, האסור על-פי אמנת-ז'נבה, ומגרשים את האנ' שים מביתם וממולדתם.

איך אפשר שלא לבכות נוכח תעוועי ההיסטוריה: השופט שכתב את פסק-הדין המחריד הזה, השופט כך, היה בעצמו קורבן של עריצות, שגירשה אותו ואת מישפחתו (וגם אותי) ממולדתם.

על המישור מספר על טכס הטמנת מגילת-קלף ביסודות-הבטון של בניין בית-המישפט העליון החדש, שבנייתו החלה זה עתה. בטכס, בהשתתפות נשיא המדינה, שופטי בית-המישפט העליון, שר-המישפט וקראוים נכבדים אחרים, קראת את הדברים שכתבת במגילת-הקלף. בין היתר נאמר בה כי מבית-המישפט העליון של ישראל, יצאו צדק ומישפט, חוקה אחת לאזרח והגר הגר בתוכה".

אתה וחברך השופטים, יותר מכל אדם אחר, יכולתם לדאוג לכך שכך אכן יהיה, אולם הדוגמות המובאות במכתב זה רבות אחרות, שלא נזכרו כאן, מעוררות שאלות חמורות.

לא נותר לי אלא לצטט את דברי הסופר יזהר סמילנסקי, שבזיקתו היתה לו ערנה מוסרית שאי-אפשר שלא להעריצה. וכך הוא כתב בדבר על קטנתה של החבורה המובילה בימים אלו את ישראל: "ובמה קטנם? במוחם. ובחוסר-ההבונה. בבדידות שבורים, וסבורים שהעולם-גולם אינו מבחין שהן בריות. בהוני" הא הו, ובחונק עצמם מן-הנאות המציאות ובחוסר-ההבונה לאחו עיניהם".

בברכה, גדעון ספיר

לאזרחים זרים לבוא לפה ולעשות כבשלהם" ועכשיו: אני בעל מישפחה, עם ארבעה ילדים, ששתיים מהם צריכות להתגייס בחו"ד שים הקרובים לצה"ל ואני עצמי השתתפתי במילחמות יום-הכיפורים והלבנון ואני לא מבין למה המדינה משקיעה כל כך הרבה מא"צ מציי להביא עולים לארץ ובמיוחד עולים מארצות-הברית, אבל במקרה שלי אף אחד לא מוכן להמציא המלצה מאיזו רשות בארץ, שאוכל לעבור ארצה ולרצות את עונשי בארץ (ללא שום תנאים חריגים).

לאף אחד לא איכפת! ואני, בסך הכל, בעל מישפחה, שהסתככי תי, בפעם הראשונה בחיי, בעבירה של צווא"ר לנן ואני חושב שאפילו בתור אסיר בארץ הייתי יכול להביא חרבה יותר תועלת ממה שפה ולהישרף בין אויבי מדינת ישראל. אני יודע שקוראים רבים תייחסו למיכ"תבי זה בתור "קיסור", אבל אני רוצה שכל ישראלי יידע כמה חובות יש לנו וכמה זכויות אין לנו, במיוחד בעיתות-מצוקה.

א. בית-הכלא דאבלן. קליפורניה 5

חיים מיסכנים מרודים ובכך הוא יוצר רושם מוטעה. מה זה? אנהנו, כאן, לא משלמים כל מיני מיסים - אגרת-טלוויזיה, מס-ערך-מוסף, מס-שכר וכו' - ולתושבי ישראל שאינם משלמים מיסים לא מגיעה ההוצאה לפועל בליוויית המישטה ומחרמיה דרבים מהבית? סרגיון סלדמן, חל"אביב

זכות אזרח לארצו

על קורותיו של ישראלי בחו"ל. אני אזרח מדינת ישראל, שנעצר בשנת 1987 בארצות-הברית, באשמה של עבירה על חוקי-המשפט המקומיים. לאחר שהייה של שמונה חודשים כעצור, ללא אפשרות של שיחרור בערבות (כי אני אזרח יר ואילו מקרי מיים משוחררים בערבות אפילו במיקרה רצח מדרגה ראשונה) נשפטתי ל-10 שנות מאסר. זוהי למרות המלצת קציני-המיבחן לשפוט אותי לתקופת-מאסר של שלוש שנים בלבד, אבל השופט הרגיש בפסק-דינו: "לא אתן

סורת של הקיג'יב. ואכן, כעבור 16 שנים התברר כי ז'ק טוב" לן (האח הצעיר), שהיה בארצות-הברית ליצ"ר רדמברשות מצלית, עסק שם בריגול צבאי לטובת ברית-המעצמות. הוא נעצר, הובא ל' מישפט נדרון לשבוע שנות מאסר.

כעבור ארבע שנים נוספות נחשף הר"ר רוברט סובלן ופסקדינו היה חמור בהרבה (מאסר-עולם). האמריקאים, כטיפשותם הר"ר, שיחררו אותו בערבות (עד שמיעת עיר-עורו בכרעה גבוהה יותר) וסובלן ניצל מצב זה לבריחה מארצות-הברית וניסיון למצוא מיקלט בארץ. מנחם צימרמן, חל"אביב

כולם משלמים מיסים

על גביית המיסים מערביי השט"חיים הכבושים (וואלה המכות", העולם הזה 6.9.89). בישראליו כואב לי שאנחנו, הישראליים, כותכים יותר על בעיות הערבים מאשר הער' כים עצמם. העולם הזה מנסה לעשות מתושבי השט"

השתלה פסיכיאטרית

על איש-השנה תשכ"ב "מיכתבים", העולם הזה 6.9.89. אולי זה לא הנמו להזכיר את נשכחות, אבל רוברט סובלן, איש-השנה של העולם הזה לשנת תשכ"ב (שבחירתו אוזכרה כאחרונה בעולם הזה, תוך מיונם של 39 אנשי-השנה מאז יום העולם הזה מוסר, לא היה בריוק טלית שכולה תכלת. איוה יורדי אמריקאי מיסכן שביקש ליהנות מחוקי-השבות ומשלא נתנו לו, הוא התאכזר.

העולם הזה 2720